

Formarea competențelor de comunicare prin prisma conceptului de multiple inteligențe

A. Jechiu

În acest articol vom încerca să analizăm tipurile de inteligențe și impactul lor în dezvoltarea competențelor de comunicare în limba engleză. Utilizarea inteligențelor multiple în învățământul tehnic oferă posibilitate fiecărui elev/student să-și valorifice potențialul de care dispune și să învețe în conformitate cu stilurile proprii de învățare.

E bine știut faptul că, învățarea este un proces personalizat, individual, unic și dinamic. Cadrul didactic este obligat să observe eficiența acestui proces, ritmul de dezvoltare, să măsoare în mod continuu nivelele atinse de student prin intermediul evaluărilor. Un didactician bun trebuie să-și ajusteze rezervele metodice pentru atingerea cât mai rapidă a unor rezultate semnificative în procesul de predare. În cea mai mare măsură, dinamica asimilării limbii străine de către student ține de profesionalismul, autoritatea, responsabilitatea profesorului, iar cunoașterea dinamicii învățării, care este strict individuală, în funcție de nevoile educaționale, motivație, interese și aspirațiile acestuia, și nu în ultimul rând de *tipul de inteligență*, este misiunea de baza a cadrului didactic.

Inteligența nu este unidimensională, iar oamenii (inclusiv elevii și studenții, cei ce învață) posedă ceea ce Howard Gardner (1) denumea “*intelențe multiple*”. Extinderea conceptului de inteligență de către Gardner, dincolo de tărâmul cognitiv, cu extindere spre afectiv, social și artistic, contribuie la configurarea perspectivei holistice asupra învățării. Vom încerca să analizăm tipurile de inteligențe și impactul lor în dezvoltarea competențelor de comunicare în limba engleză.

În Teoria inteligențelor multiple, Gardner definește inteligența ca fiind “capacitatea de rezolvare a problemelor sau de

a adapta produsele care sunt evaluate în unul sau mai multe medii culturale”. [1; p. 112] Utilizând cercetarea biologică, dar și pe cea culturală, el a formulat o listă de șapte inteligențe. Această nouă concepție asupra inteligenței diferă mult de punctul de vedere tradițional, care în mod obișnuit, recunoaște doar două tipuri de inteligență: *verbală* și *matematică*. Cele șapte tipuri de inteligență definite de Gardner sunt:

- *Inteligența logico-matematică* - constă în abilitatea de a detecta căile, mijloacele, de a raționa deductiv și de a gândi logic, de multe ori asociată cu gândirea științifică și matematică.

- *Inteligența lingvistică* implică un limbaj perfecționat. Acest tip de inteligență include abilitatea de a utiliza eficient limbajul pentru o exprimare retorică sau poetică. Inteligența lingvistică permite individului să folosească limbajul pentru a-și aminti informația.

- *Inteligența spațială* - abilitatea individului de a manipula și a crea imagini mentale pentru a rezolva problemele. Această inteligență nu este limitată la domeniul vizual. Gardner face precizarea că acest tip de inteligență se dezvoltă și la copiii orbi.

- *Inteligența muzicală* - conține capacitatea de a recunoaște și a compune fragmente muzicale, intensitatea și ritmicitatea sunetelor. Funcțiile auditive sunt solicitate pentru a dezvolta acest tip de inteligență în relație cu fragmentul și tonalitatea respectivă, dar nu este nevoie de o cunoaștere a ritmului.

- *Inteligența kinestezică* este capacitatea de a folosi abilitățile mentale coordonate cu mișcările corpului. Acest tip de inteligență schimbă credința populară cum că acțiunea mentală și psihică nu sunt relaționate.

- *Inteligența personală* – include trăirile și intențiile interpersonale.

- *Inteligența intrapersonală* - abilitatea de a înțelege propriile trăiri și motivații. Ultimele două tipuri de inteligență sunt separate una de cealaltă, totuși, din cauza strânsei lor asocieri în majoritatea culturilor, sunt abordate adesea împreună. Deși inteligențele sunt separate anatomic una de cealaltă, Gardner pretinde că cele șapte inteligențe operează în mod independent foarte rar. Mai curând sunt folosite concurrent și complementar una față de cealaltă, ca și abilități individuale de dezvoltare sau rezolvare de probleme.

Utilizarea inteligențelor multiple în învățământul tehnic oferă posibilitate fiecărui elev/student să-și valorifice potențialul de care dispune și să învețe în conformitate cu stilurile proprii de învățare. Acceptarea și implementarea teoriei multiplelor inteligențe a lui Gardner are câteva implicații pentru pedagogi în termenii instruirii elevilor/studentilor din învățământul tehnic. Teoria susține că cele șapte tipuri de inteligență sunt necesare pentru a funcționa productiv în societate.

Profesorii ar trebui, totuși, să înțeleagă că toate tipurile de inteligență au același grad de importanță. Aceasta contravine sistemelor tradiționale de educație, care sunt axate pe dezvoltare și folosirea inteligenței verbale și matematice. Astfel, Teoria multiplelor inteligențe impune ca pedagogii să recunoască și să creeze condiții pentru a educa o gamă largă de talente și abilități. Formatorii ar trebui să structureze prezentarea materialului într-un stil care să angajeze majoritatea tipurilor de inteligență de care dispun studenții [1; p. 116].

Activizând mai multe tipuri de inteligență, predarea în acest mod poate facilita o înțelegere profundă a materialului. Toți ne naștem cu cele șapte inteligențe, totuși, studenții vor veni la instituția de învățământ cu grade diferite de dezvoltare ale acestor inteligențe. Aceasta înseamnă că fiecare student va fi diferit de

ceilalți prin punctele forte și slabe pe care le are și le cunoaște. Astfel se explică cât este de ușor sau dificil pentru un student să asimileze informația când este prezentată într-o mod individualizat. Acesta este foarte strâns legată de stilul de învățare. Multe stiluri de învățare pot fi găsite într-o singură grupă de studenți. De aceea este foarte greu, uneori chiar imposibil, pentru un profesor să adapteze conținuturile și metodele de predare folosite în cadrul lecției la stilurile de învățare ale studenților.

Pentru o evaluare mai apropiată de realitățile instrucționale, sistemul educațional a susținut importanța dezvoltării inteligenței matematice și lingvistice; succesul studiului s-a bazat adesea pe măsurarea abilităților dezvoltate de aceste două tipuri de inteligențe. Susținătorii Teoriei multiplelor inteligențe a lui Gardner consideră că această accentuare este nedreaptă. Studenții a căror inteligență matematică este foarte dezvoltată, de exemplu, pot fi orientați spre programe pentru cei mai talentați sau pot fi plasați în grupe speciale, deoarece ei nu obțin rezultate bune la alte discipline. Pedagogii trebuie să evalueze învățarea studenților lor în moduri care să le ofere o viziune adecvată asupra punctelor forte și slabe ale studenților. Cum studenții nu învață în același mod, ei nu pot fi evaluați după același etalon. De aceea, este important ca pedagogii să creeze “profiluri de inteligență” pentru fiecare student. Cunoașterea felului în care învață fiecare student, va permite profesorului să ia decizii corecte asupra modului de evaluare a progreselor copiilor [1; p. 78]. Această practică a evaluării individuale va permite profesorului să ia decizii corecte asupra modului de predare și prezentare a informației. Testele tradiționale cer elevilor să-și arate cunoștințele într-o manieră predeterminată. Susținătorii teoriei lui Gardner pretind că cel mai bun mod de evaluare este să-i lași pe studenți să prezinte

materialul după cum vor, folosind diferitele tipuri de inteligență [1; p. 103].

Teoria inteligențelor multiple a lui Gardner oferă o bază teoretică pentru a recunoaște diferitele abilități și talente ale studenților. Această teorie acceptă că, în timp ce nu toți studenții sunt înzestrați verbal și matematic, ei pot avea talente în alte domenii, cum ar fi muzica, relațiile spațiale sau cunoașterea interpersonală. Aprofundarea și evaluarea învățării în acest mod permite unui număr mai mare de studenți să participe cu succes la învățarea din clasă.

Învățarea este dimensională, oamenii sunt diferiți în ceea ce Kolb [2] numește stiluri de învățare. Cei ce studiază diferă și în ceea ce privește modul în care scopurile și așteptările lor îi motivează, convingerile lor în legătură cu propria capacitate de a reuși, ca și cauzele cărora ei le atribuie progresul lor în învățare [3; p. 227]. Aceste considerații ni se par semnificative când e vorba de predarea/învățarea la nivel universitar și când obiectivul de competență și performanță finală este utilizarea limbajului de specialitate și într-o limbă străină.

Bibliografie:

1. Gardner, H. (1983). *Frames of mind: The theory of multiple intelligences*. New York: Basic Books.
2. Kolb, D. (1984). *Experiential learning: Experience as the source of learning and development*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
3. Stage, F. (1996). Setting the context: Psychological theories of learning. *Journal of College Student Development*, 37 (2), 227.